

Pieter Jan Verstraete, *Leven en werk van Arthur de Bruyne*, Kortrijk, 1999, 158 pp., ISBN 90 803018 3 3.

De vruchtbare historicus van het Vlaams-nationalisme, P.J. Verstraete, schetst in zijn inleiding hoe er in de loop van de jaren tachtig, “*een relatie van leermeester en leerling*” groeide tussen Arthur de Bruyne (1912-1992) en hemzelf. Zo was hij de aangewezen auteur voor dit “*portret van een geschiedschrijver*”, gevolgd door een “*kennismaking met het oeuvre*” en vooral een bibliografische lijst van 974 publicaties van de Bruyne plus 312 publicaties over hem of recensies van zijn werk. Een lijst met pseudoniemen van de Bruyne, een artikel van hem uit 1942 en registers werden toegevoegd.

“Als non-conformistisch geschiedschrijver achtte hij [de Bruyne] het zijn plicht om zich blijvend te verzetten tegen een geschiedschrijving, zoals die aan de universiteiten geleerd werd” (p. 34). Verstraete treedt in de voetsporen van zijn leermeester en noemt de kritiek van universitaire zijde op het werk van de Bruyne *“polemische uitspraken”*, waar hij zijn eigen betachten van een *“onvooringenomen houding”* tegenover stelt (p. 131). Met ‘onvooringenomen’ schijnt hij te bedoelen: ‘kritiekloos sympathiserend’.

Zelfs Lode Claes, in wie de Bruyne een medestander zag (p. 35), oordeelde dat de Bruyne met het overgrote deel van zijn productie *“andere doeleinden dan de historiografie”* op het oog had: *“Op geen enkele van de duizenden bladzijden die Arthur de Bruyne over deze onderwerpen heeft geschreven, verloor hij het weerleggen van de repressie uit het oog”* (L. Claes, *Het verdrongen verleden*, pp. 99-100). Tenminste in dit boek deelt Verstraete de geestesinstelling van zijn leermeester.

LODE WILS

GRAAF DE GRUNNELAAN 14, B-3001 HEVERLEE